

Posudek vedoucího práce

Anna Smékalová: **Karel Hynek: „Společně se naplníme, společně se vyprázdníme“**, FF UK, Praha 2018.

Anna Smékalová zvolila za téma své práce básnické dílo Karla Hynka, příslušníka válečné a poválečné surrealistické generace. Práce probírá Hynkovo básnické dílo v základní chronologii, která logicky vychází z jeho vývoje, jak jej také ustálilo základní vydání Hynkova díla. Jednotlivé fáze poezie Karla Hynka práce popisuje, podrobněji analyzuje vybrané příklady a uvádí do širšího kontextu především české literatury.

Autorka prošla důkladně primární prameny, které částečně mohou korigovat nebo doplnit základní vydání Hynkových textů, věnovala pozornost výtvarné složce samizdatových vydání a zevrubně se seznámila s dosavadní literaturou věnovanou Hynkovi, v níž klíčovou roli hraje práce Vratislava Effenbergera, který byl také Hynkovým přítelem a společně s ním napsal několik textů. V některých bodech přistupuje autorky k Effenbergerovu čtení kriticky (v čemž ovšem není první) a podařilo se jí také poukázat na momenty, které Effenberger patrně vědomě opomenul.

Karel Hynek (1925–1953) zemřel v mladém věku, přičemž jeho hlavní tvůrčí období spadá do let počínajícího a vrcholícího stalinismu. Hynek byl typ autora, který pracuje především na základě *prisvojování* cizích forem a námětů (nejznámější je patrně jeho *Babička po pitvě* a *Deník malého lorda*). Tento rys autorka celkem dobře postihuje od rané Hynkovy poezie až k jeho pozdějším dílům. Je možné dodat Hynek se svým autorským charakterem ocitá v obdobné poloze jako celý poválečný surrealismus, který musí hledat vztah ke svým předchůdcům. Autorka v návaznosti na starší interpretace ale také ukazuje, jak je i rámec poválečného surrealismu pro Hynka v lečem nedostatečný. To se týká Hynkovy spolupráce s Egonem Bondym nebo styků s Jiřím Karáskem.

Hynkův apropriační přístup se zřejmě brzy mění ve vědomou literární metodu (z tohoto rámce snad vystupují některé pozdní texty). Jak práce ukazuje mj. na *Babičce po pitvě* nejde přitom jen o parodické nebo persiflážní postupy, ale o svébytné rozvíjení vlastní poetiky na intertextuálním základu. Některé interpretace, na něž práce navazuje, i komparace, které přináší, ukazují Hynka jako autora, který ve své době stál na hranici řady uskupení a proudů a přinejmenším latentně otevíral různorodé možnosti. V rámci poezie tím odpovídá antilyrickým tendencím, které se rozvíjely po druhé válce a jež se projevíly mj. v široké oblasti konkrétní poezie.

Určité nevyužité možnosti vidím v komparaci v širším mezinárodním kontextu (například kolem otázky transgresivně erotické literatury, zejména ve francouzské literatuře), a v pokusu o celkovější popis Hynkovy různorodé autorské osobnosti. Podání by neškodil větší důraz na klíčová Hynkova díla, který by do pojednání vnesl jistou hierarchii.

Práci pokládám s nevelkými výhradami za celkem zdařilou a navrhuji hodnocení výborně až velmi dobře, podle průběhu obhajoby.

10. 6. 2018

Josef Hrdlička